

תלמודו בידו

דף ד עמוד א

א] לריש לקיש, מנין שצריך להפריש את הכהן הגדול שבעה ימים לפני יום הכפורים?

ב] מנין שמזים על הכהן הגדול העובד ביום הכפורים ועל הכהן השורף את הפרה בכל שבעת ימי הפרישה?

ג] מה הם "כל החטאות שהיו שם" שמהם היוזו עליהם?

ד] מה נלמד מהפסוק "בזאת יבא אהרן אל הקדש"?

ה] מדוע צריך "כאשר עשה" ללמד חובת פרישה לכהן גדול, הרי נלמד כבר מ"בזאת"?

א] "ויכסהו ולמשהו הענן ששת ימים, ויקרא אל משה ביום השביעי". מכאן שפירש משה ששה ימים קודם שנכנס למחנה שכינה. ו"ששת ימים" מיותר, ללמד שכל הנכנס למחנה שכינה טעון פרישת ששה. וחכמים הוסיפו יום אחד, שמא ישמש עם אשתו וטראה דם בשעת ביאה, וכו' נדה טמא שבעה ימים.

ב] ר' יוחנן: ממלואים. שהיו מזים דם על אהרן, ועכשיו נכנסו מים תחת דם. ריש לקיש: משום מעלה. בפרה, הואיל והקלו בה לעשותה על ידי טבול יום. ביום הכפורים, לכבוד כניסת הכהן הגדול למחנה שכינה.

ג] 1. היו שומרים מקצת מן האפר של כל פרה בחיל, והיו מזים עליהם מכולם. 2. היו מזים מאפר הפרה שעשה משה שלא כלה, יחד עם האפר שהיה באותו הזמן.

ד] 1. הכהן הגדול צריך להיכנס אל הקודש בפר לחטאת ואיל לעולה, בדומה למלואים. אך אין הכוונה רק לזה, שהרי נאמר "בזאת" בלשון נקבה, ופר ואיל הם זכרים. 2. כשם שאהרן פירש מביתו שבעה ימים, ומשה לימדו כל שבעה כדי לחנכו בעבודה. כך הכהן הגדול פורש לשבעה ימים, ושני תלמידי חכמים מחנכים אותו בעבודה.

ה] "בזאת" מלמד שצריך פרישה רק ביום הכפורים הראשון, או לכהן גדול הראשון. "כאשר עשה" מלמד שאף לדורות צריך פרישה קודם יום הכפורים.